

זוהר הקדוש עם פירושו מתוק מדבש על הפרשה

לוח עמוד היומי בזה"ק שבוע שבת חוהמ"ס
חלק ד - פרשת ויחי

יום	וילגא	מתוק מדבש
ראשון	רלט ע"א	תרנ-תרנז
שני	רלט ע"ב	תרנז-תרסא
שלישי	רמז ע"א	תרסא-תרסז
רביעי	רמז ע"ב	תרסז-תרעג
חמישי	רמז ע"א	תרעג-תרפ
שישי	רמז ע"ב	תרפ-תרפז
שבת	רמז ע"א	תרפז-תרצא

חג הסוכות תשפ"ב

עלון מס' 150

י"ל בעזהש"ת ע"י מרכז 'מתוק מדבש' ת.ד. 5315 ירושלים

השמחה בסוכה בפנים מאירות

ובְּעֵי פֶרֶן נֶשׁ לְמַחְדֵי בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא בְּאַנְפִין נְהִירִין, בְּאוֹשְׁפִיזִין אֱלִין דְּשְׂרִיין עֲמִיה.

האושפיזין נהנים במה שהעניים אוכלים

תְּנִינָא לְבְנֵי עֲלָמָא, דְּמֵאן דְּאִית לֵיהּ חוֹלְקָא בְּעַמָּא, וּבְאַרְעָא קְדִישָׁא, יְתִיב בְּצִלָּא דְּמַהִימְנוּתָא, לְקַבְּלָא אוֹשְׁפִיזִין, לְמַחְדֵי בְּהַאי עֲלָמָא, וּבְעֲלָמָא דְּאֲתִי.

וּבְעֵי לְמַחְדֵי לְמַסְפְּנֵי, מְאִי טַעְמָא, בְּגִין דְּחוֹלְקָא דְּאֵינוּן אוֹשְׁפִיזִין דְּזַמִּין, דְּמַסְפְּנֵי הוּא, וְהָהוּא דִּיתִיב בְּצִלָּא דָּא דְּמַהִימְנוּתָא, וְזַמִּין אוֹשְׁפִיזִין אֱלִין עֲלָאִין, אוֹשְׁפִיזֵי מַהִימְנוּתָא,

מתוק מדבש

בישראל העליון שהוא ז"א [התפארת], ובארעא קדישא ויש לו חלק בארץ הקדושה שהיא סוד המלכות [השכינה], יתיב בצלָא דמהימנותא הוא ראוי לישב בצל האמונה, דהיינו בצל של שבעה אורות מקיפים דחסדים דאימא [דבינה] כנ"ל, לקבלא אושפיזין לקבל את האורחים, למהדי בהאי עלמא ולשמוח בעולם הזה במצות סוכה שנשמתו משתעשעת בה, ובְּעֲלָמָא דְּאֲתִי ולשמוח בעולם הבא, שאז תעלה נשמתו בכינה שבה מקור השמחה.

(ה"ג ד"ו ורמ"ק) וְעַם כָּל דָּא בְּעֵי לְמַחְדֵי לְמַסְפְּנֵי וְעַם כָּל זֶה צְרִיכִים לְשַׂמַּח אֶת הָעֲנִיִּים, מְאִי טַעְמָא מְהוּ הַטַּעַם, בְּגִין דְּחוֹלְקָא דְּאֵינוּן אוֹשְׁפִיזִין דְּזַמִּין, דְּמַסְפְּנֵי הוּא לְפִי שְׁחֻלְקָם שֶׁל אֱלוֹהִים הַאֲרוּחִים שֶׁהוֹזְמִין לְסַעוּדָתוֹ, הוּא שִׁיךְ לְעֲנִיִּים, כִּי הָאוֹשְׁפִיזִין נִהְנִים בְּמַה שֶׁהָעֲנִיִּים אוֹכְלִים, כִּי הָעֲנִיִּים מוֹשְׁרִשִׁים בְּמַלְכוּת, וְהַמְשַׁמְחִים מִשְׁפִּיעַ שְׁפַע מִהֲבִינָה אֶל הַמַּלְכוּת, וְגַם הָעֲנִיִּים מוֹשְׁפִיעִים מִמֶּנָּה.

וְהָהוּא דִּיתִיב בְּצִלָּא דָּא דְּמַהִימְנוּתָא וְזֶה שִׁיּוֹשֵׁב בְּצִלָּא הַזֶּה שֶׁל הָאֲמוּנָה, וְזַמִּין אוֹשְׁפִיזִין אֱלִין עֲלָאִין וּמְזַמִּין אֱלוֹהִים הַאֲרוּחִים הָעֲלִיוֹנִים מִצַּד הַבִּינָה, אוֹשְׁפִיזֵי

השמחה בסוכה בפנים מאירות

בְּעֵי פֶרֶן נֶשׁ לְמַחְדֵי בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא בְּאַנְפִין נְהִירִין צְרִיךְ הָאָדָם לְשַׂמּוּחַ בְּכָל יוֹם וְיוֹם מִשְׁבַּעַת יְמֵי הַסּוּכוֹת בְּפָנִים מְאִירוֹת, וְיִהְיֶה כָּל הַיּוֹם בְּשִׂמְחָה בְּסַבְרַת פָּנִים יוֹפֵת, (וְזִהָרָא בִּיּוֹתֵר מִלְּהַתְעַצֵּב וּמִלְּכַעוֹס בְּסוּכָה), בְּאוֹשְׁפִיזִין אֱלִין דְּשְׂרִיין עֲמִיהָ עִם אֱלוֹהִים הַאֲרוּחִים הַנִּמְצָאִים עִמּוֹ, עִם הַיּוֹת שֶׁהֵם בָּאִים לְסוּכָה, אֲבָל עֵיקַר בִּיאָתָם הוּא לְשֵׁרוֹת עִם הָאָדָם הַיּוֹשֵׁב בְּסוּכָה, כִּי אֵין הַאֲרוּחִים בָּאִים אֶלָּא לְהִיּוֹת עִם הַבַּעַל הַבֵּית, וְמָה שְׁצִרִיךְ שִׂמְחָה מִיּוֹחַדָּת כָּל יוֹם, לְפִי שִׁישׁ אוֹשְׁפִיזָא בְּכָל יוֹם בְּפָנֵי עֲצָמוֹ כְּנֶגֶד הַבְּחִינָה שֶׁל אוֹתוֹ הַיּוֹם, וּבִיּוֹם הַהוּא הוּא הָעֵיקַר וְהַשָּׂאָר נְטַפְלִים אֵלָיו. (אמור דף קג ע"ב, ובביאורינו כרך יא עמ' תרוז)

האושפיזין נהנים במה שהעניים אוכלים

תְּנִינָא לְבְנֵי עֲלָמָא פְּסוּקַת הַשְּׁנִי שְׁכַתוֹב כָּל הָאֲזָרָח בִּישְׂרָאֵל יִשְׁבוּ בְּסוּכוֹת, הוּא לְבְנֵי הָעוֹלָם הַזֶּה, הֵינּוּ דְּמֵאן דְּאִית לֵיהּ חוֹלְקָא בְּעַמָּא כִּי מִי שִׁישׁ לוֹ חֵלֶק בְּעַם הַקְּדוֹשׁ, דֵּהֵינּוּ שִׁישׁ לוֹ נִשְׁמָה קְדוּשָׁה מוֹשְׁרֵשֶׁת

וְלֹא יִהְיֶה לּוֹן חוֹלְקִיהוֹן, כִּלְהוֹ קִיּוּמֵי מַנְיָה, וְאַמְרֵי (משלי כג ו) אֵל תִּלְחֶם אֶת לֶחֶם רַע עֵינַי וְגוֹ', אֲשֶׁתִּכַּח דְּהֵהוּא פְתוּרָא דְתַקִּין, דִּילִיָּה הוּא, וְלֹאוּ דְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, עֲלִיָּה פְתִיב (מלאכי ב א) וְזִרְיָתִי פִּרְשׁ עַל פְּנִיכֶם וְגוֹ', פִּרְשׁ חֲגִיכֶם, וְלֹא חֲגִי, וְוִי לִיָּה לְהֵהוּא בַר נֶשׁ בְּשַׁעְתָּא דְאֵלִין אוֹשְׁפִיזֵי מְהִימְנוּתָא קִיּוּמֵי מִפְתוּרִיָּה.

וְאַמְרֵי רַבִּי אַבְא, אַבְרָהָם כָּל יוֹמוֹי הָוָה קָאִים בְּפִרְשַׁת אוֹרְחִין לְזַמְנָא אוֹשְׁפִיזִין, וְלִתְקַנָּא לּוֹן פְתוּרִי.

ישראל נשמרים בצל הסוכה

וּבַחֲמִשָּׁה עֶשְׂרֵי יוֹם וְגוֹמְרֵי, רַבִּי אַבְא פִּתַּח, (שם ח ד) וַתִּנַּח הַתִּיבָה בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי וְגוֹמְרֵי, תָּא חֲזִי, כָּל הַנֵּי יוֹמִין אֲזֵלְתָּ אִימָא עַל בְּנֵיָּא, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁלוּט סַטְרָא אַחְרָא עֲלֵיהוֹ, וּבְגִין לְשַׁבָּא לּוֹן, פִּינּוֹן דְּאֲשַׁתְּזִיבוּ בְּנֵהָא, וְהָא יִתְבִּין בְּסַפּוֹת, מִתְנַטְרִין בְּנִטוּרָא.

מתוק מדבש

מכוין בהבאת האורחים להביא ולהמשיך שפע להשכינה מאושפיזין עלאין, שהם סוד השבעה אורות מקיפים דחסד דאימא [דבינה], וכן אנו צריכים לכוין בהזמנת האושפיזין בסוכות.

(אמור דף קד ע"א, ובביאורינו כרך יא עמ' תרט-תר"ו)

ישראל נשמרים בצל הסוכה

וּבַחֲמִשָּׁה עֶשְׂרֵי יוֹם לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי, שְׁנֵאמַר בַּחֲגֵי הַסּוּכוֹת, רַבִּי אַבְא פִּתַּח הַקְדִּים לְפִרְשׁ מִשׁ"כ וַתִּנַּח הַתִּיבָה בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי בִּשְׁבַעַת עֶשְׂרֵי יוֹם לַחֲדָשׁ עַל הַרֵי אֲרָרַט, תָּא חֲזִי, כָּל הַנֵּי יוֹמִין אֲזֵלְתָּ אִימָא עַל בְּנֵהָא (ה"ג הרמ"ק) בֵּא וְרֵא, כִּי כָל אֱלוֹ הַיָּמִים מֵרֵאשׁ הַשָּׁנָה עַד סוּכוֹת, הוֹלַכְתָּ הַשְּׁכִינָה שֶׁהִיא אִימָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְחוֹפֶפֶת עַל בְּנֵיהָ כְּדִי לְשׁוּמְרָם, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁלוּט סַטְרָא אַחְרָא עֲלֵיהוֹ כְּדִי שְׁלֹא יִשְׁלוּט הַסַּטְרָא אַחְרָא עֲלֵיהֶם בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה, שְׂאֵז רּוּצָה הַסַּטְרָא לְשַׁלּוֹט עַל יִשְׂרָאֵל עַל יַדֵּי מִשְׁאוֹת עוֹנוֹת שְׁקִבִין.

וּבְגִין לְשַׁבָּא לּוֹן וְכִדִּי לְהַצִּיל אוֹתָם בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים מִן הַמַּקְטְרִגִּים, פִּינּוֹן דְּאֲשַׁתְּזִיבוּ בְּנֵהָא כִּיּוֹן שְׁנִיצְלוּ בְּנֵיהָ מִן הַמַּקְטְרִגִּים, וְהָא יִתְבִּין בְּסַפּוֹת וְהֵם יוֹשְׁבִים בְּסוּכוֹת, שְׂאֵז מִתְפַּשְׁטִים כָּל מִינֵי חַסְדִּים עַל יִשְׂרָאֵל, מִתְנַטְרִין בְּנִטוּרָא הֵם נִשְׁמָרִים בְּשִׁמְרָה בְּצֵל הַסּוּכָה. (פנחס דף רנח ע"ב, ובביאורינו כרך יד עמ' תרעו)

מְהִימְנוּתָא הַאֲוֹרְחִים שֶׁל אֲמוּנָה מִצַּד הַמַּלְכוּת, וְלֹא יִהְיֶה לּוֹן חוֹלְקִיהוֹן וְאִינוּ נוֹתֵן לָהֶם חֶלְקִים מִן הַסְּעוּדוֹת, שֶׁהוּא חֶלֶק הָעֵנִיִּים, אִז כִּלְהוֹ קִיּוּמֵי מַנְיָה כּוֹלֵם עוֹמְדִים מִן הַשְּׁלַחַן וְאַמְרֵי וְאוֹמְרִים אֵל תִּלְחֶם אֶת לֶחֶם רַע עֵינַי פִּי אֵל תֹּאכַל לֶחֶם שֶׁל רַע עֵינַי, כִּי הוּא מִסַּטְרָא אַחְרָא, וְאִכְלִיתוּ הוּא רַק בְּשִׁבִיל תְּאוֹת גּוֹפּוֹ, לִכֵּן גּוֹרֵם לְהַחֲתִים עֲלֵיו גְּזֵרוֹת קְשׁוֹת.

אֲשֶׁתִּכַּח דְּהֵהוּא פְתוּרָא דְתַקִּין דִּילִיָּה הוּא וְלֹאוּ דְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא נִמְצָא שְׁשׁוּלְחָן הוּא שְׁתִּיקָן וְהַכִּין הוּא שֶׁל הָרַע עֵינַי וְלֹא שֶׁל הַקְּבִ"ה, עֲלִיָּה פְתִיב עֲלֵיו נֵאמַר וְזִרְיָתִי פִּרְשׁ עַל פְּנִיכֶם וְאִפּוֹר זָבַל עַל פְּנִיכֶם כְּדִי לְבוֹזוֹת אַתְכֶם, פִּרְשׁ חֲגִיכֶם הַזָּבַל שֶׁנִּעֲשֶׂה מִהַסְּעוּדוֹת שֶׁל הַחֲגִים שֶׁלְכֶם, וְלֹא חֲגִי וְאִין אֱלוֹ נַחֲשִׁבִים סְעוּדוֹת שֶׁל חֲגִי, דְהֵינּוּ שֶׁל הַקְּבִ"ה, לִכֵּן וְוִי לִיָּה לְהֵהוּא בַר נֶשׁ בְּשַׁעְתָּא דְאֵלִין אוֹשְׁפִיזֵי מְהִימְנוּתָא קִיּוּמֵי מִפְתוּרִיָּה אוֹי לּוֹ לְאוֹתוֹ הָאֵדָם בְּשַׁעַת שְׁאֵלוֹ הַאֲוֹרְחִים שֶׁל אֲמוּנָה עוֹמְדִים מֵעַל שׁוּלְחָנוֹ.

וְאַמְרֵי רַבִּי אַבְא, אַבְרָהָם שֶׁהִיא אִישׁ הַחֶסֶד, מִלְּבַד שֶׁהִיא גּוֹמֵל חֶסֶד עִם כָּל מִי שְׁבֵא לְבִיתוֹ, עוֹד כָּל יוֹמוֹי הִיא עוֹמֵד עַל פִּרְשַׁת אוֹרְחִין לְזַמְנָא אוֹשְׁפִיזִין כָּל יָמָיו הִיא עוֹמֵד עַל פִּרְשַׁת דְּרָכִים לְהַזְמִין אוֹרְחִים, וְלִתְקַנָּא לּוֹן פְתוּרִי וְלִתְקַן לָהֶם שׁוּלְחָן עִם מַאֲכָלִים טוֹבִים, כִּי הַשְּׁוּלְחָן הוּא בַחֲזִי מַלְכוּת [הַשְּׁכִינָה], וְהִיא

רוח הטומאה אינו שולט על המתענגים בסעודות יו"ט

גופיהון דצדיקיא דלא אתמשכו בהאי עלמא בתר הנאין דההיא קליפה תקיפא, לא שלטא עליהו רוח מסאבו כלל, דהא לא אשתתפו אבתריה פלום בהאי עלמא, פמה דגופא דרשיעיא (נ"א גופיהו דצדיקיא דלא אתמשכו בתר הנאין וכסופין דהאי עלמא, ההיא קליפה תקיפא לא שלטא עליהו, דהא לא אתמשכו אבתריה בהאי עלמא, דהא פמה דגופא דרשיעיא) אתמשך בהאי עלמא בתר ההיא קליפה תקיפא, והנאין וענוגין דיליה ומתיקין דיליה, הכי אסתאב בתר דנפקת נשמתייה מניה.

גופיהון דצדיקיא דלא מתענגי בהאי עלמא אלא מתענוגי דמצוה, וסעודתי שבתין וחגין וזמנין, ההוא רוח מסאבא לא יכיל לשלטא עליהו, דהא לא אתענגו מדיליה פלום, והואיל ולא נטלו מדיליה, לית ליה רשו עליהון כלל, זפאה איהו מאן דלא אתהני מדיליה פלום.

ימי שמחה כביכול עם הקב"ה

אמר רבי יהודה, פלהו מועדין מקראי קדש קרינן בהו, אבל נפקי ראש השנה ויומא דכפורא, דלא אשתכח בהו חדוותא, דהא אינון דינא הו, אבל אלין תלתא זמינין מקדש,

מתוק מדבש

ההוא אינו יכול לשלוט עליהם, דהא לא אתענגו מדיליה פלום כי לא התענגו משלו כלום, והואיל ולא נטלו מדיליה לית ליה רשו עליהון כלל והואיל ולא לקחו משלו כלום אין לו רשות עליהם כלל, זפאה איהו מאן דלא אתהני מדיליה פלום אשרי מי שלא נהנה משל הסטרא אחרא כלום. (תרומה דף קמא ע"א - ע"ב, ובביאורינו כרך ז עמ' קצז - קצח)

ימי שמחה כביכול עם הקב"ה

אמר רבי יהודה, פלהו מועדין מקראי קדש קרינן בהו כל המועדים אנו קוראים אותם מקראי קדש אפילו ראש השנה ויום הכפורים, לפי שכולם הם מזומנים לקבל מוחין מאבא [מחכמה], אבל נפקי ראש השנה ויומא דכפורא דלא אשתכח בהו חדוותא אבל שיהיו ממש ימי שמחה, לזה יוצאים מן הכלל ראש השנה ויום כפור שלא נמצא בהם שמחה, דהא אינון דינא הו כי הם ימי הדין.

אבל אלין תלתא, זמינין מקדש, לחדוותא לכלא אבל אלו השלשה רגלים, הם מזומנים לקבל מוחין מקדש, לשמחת הכל, כי הם ימי שמחה לאשתעשעא בהו בקדשא בריך הוא לשמוח בהם עם הקב"ה, כלומר שהשמחה תהיה בקדושת הימים לכבוד ה', הדין הוא

רוח הטומאה אינו שולט על המתענגים בסעודות יו"ט

גופיהון דצדיקיא דלא אתמשכו בהאי עלמא בתר הנאין דההיא קליפה תקיפא גופיהם של הצדיקים שלא נמשכו בזה העולם אחר ההנאות ותאות של קליפה החזקה ההיא [שמבחינת ג' קליפות הטמאות], לא שלטא עליהו רוח מסאבו כלל אין רוח הטומאה שולט עליהם כלל, דהא לא אשתתפו אבתריה פלום בהאי עלמא כי לא נשתתפו עמו כלל בזה העולם, פמה דגופא דרשיעיא אתמשך בהאי עלמא בתר ההיא קליפה תקיפא כמו שגופם של הרשעים נמשך בזה העולם אחר קליפה החזקה ההיא, והנאין וענוגין דיליה ומתיקין דיליה ואחר הנאות ותענוגים שלו והמתיקות שלו, הכי אסתאב בתר דנפקת נשמתייה מניה כך הוא נטמא אחר שנשמתו יצאה ממנו.

ואמר עוד כי גופיהון דצדיקיא דלא מתענגי בהאי עלמא גופיהם של הצדיקים שאינם מתענגים בזה העולם, אלא מתענוגי דמצוה וסעודתי שבתין וחגין וזמנין אלא מתענוגים של מצוה וסעודות של שבתות וחגים וזמנים, ההוא רוח מסאבא לא יכיל לשלטא עליהו רוח הטומאה

לְחֲדוּתָא לְכֹלָא, לְאַשְׁתַּעֲשָׂא בְּהוּ בְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הָדָא הוּא דְכָתִיב (דברים יב יב) וּשְׂמַחְתֶּם לְפָנַי יְהו"ה אֱלֹהֵיכֶם, וְכָתִיב (שם כו ז) וּשְׂמַחְתֶּם לְפָנַי יְהו"ה אֱלֹהֵיכֶם.

סוכות כנגד בחינות החסדים

מִצְוָה לְקַבְּלֶיהָ דְדָוֶד, סוּכּוֹת לְקַבְּלֶיהָ דְאַבְרָהָם, שְׁבֻעוֹת לְקַבְּלֶיהָ דִיעֶזְקָב, רֵאשׁ הַשָּׁנָה לְקַבְּלֶיהָ דִיעֶזְקָב, סוּכּוֹת לְקַבְּלֶיהָ דְאַבְרָהָם, וְאַף עַל גַּב דְּאוּקִימָנָא לְקַבְּלֶיהָ דְאַהֲרֹן, כִּלְיָא חַד.

ישראל לוקחים את הקב"ה כביכול ושמחים בו

פְּקוּדָא דָּא, לִיטוּל לִוְלָב בְּהוּא יוּמָא, בְּאַיְנוּן זַיְנוּן דִּילֵיהָ, וְהָאֵי רְזָא אוּקִימָנָא, וְאוּקְמוּהּ חֲבְרִיָּא, פְּמָה דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְטִיל לֹון לְיִשְׂרָאֵל בְּהַנִּי יוּמִין, וְחֲדַי בְּהוּן, אוּף הָכִי יִשְׂרָאֵל נְטִיל לֵיהָ לְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְחוּלְקִיהוּן, וְחֲדָאן בֵּיהָ, וְדָא הוּא רְזָא דְלִוְלָב וּמִינִין דְּבֵיהָ, דְּאִיהוּ רְזָא דִּיוּקְנָא דְאַדָּם, וְהָא אֲתָמַר.

הלולב ומינוי בבחינת כלי קרב הנוצחים את המקטרגים

קָם רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, אָבָא אָבָא, אָמַאי אֲתָמַר בְּיוּמָא קְדָמָא דְסֻכּוֹת, (ויקרא כג ט) וּלְקַחְתֶּם

מתוק מדבש

לִיטוּל לִוְלָב בְּהוּא יוּמָא מִצְוָה זֹו הִיא לִיטוּל לִוְלָב בְּיוֹם רֵאשׁוֹן שֶׁל סוּכּוֹת, בְּאַיְנוּן זַיְנוּן דִּילֵיהָ עִם אוֹתָם הַמִּינִים שֶׁלוֹ, וְהָאֵי רְזָא אוּקִימָנָא, וְאוּקְמוּהּ חֲבְרִיָּא וְסוּד זֶה בִּיאֲרוּהוּ, וּבִיאֲרוּהוּ הַחֲבָרִים בַּמְדַּרְשִׁים, כִּי פְּמָה דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא נְטִיל לֹון לְיִשְׂרָאֵל בְּהַנִּי יוּמִין, וְחֲדַי בְּהוּן כְּמוֹ שֶׁהַקַּב"ה לֹוֹקֵחַ אֶת יִשְׂרָאֵל בְּאֵלוֹ הַיָּמִים לְחַלְקוֹ, וְשִׂמַח בָּהֶם, עַל יְדֵי שְׂזִיכָה אוֹתָם בְּדִין בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, וּמִשְׁפִּיעַ לָהֶם חֲסִדִּים בְּיָמֵי הַסּוּכּוֹת.

אוּף הָכִי יִשְׂרָאֵל נְטִיל לֵיהָ לְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְחוּלְקִיהוּן, וְחֲדָאן בֵּיהָ כְּמוֹ כֵּן יִשְׂרָאֵל לֹוֹקֵחִים אֶת הַקַּב"ה לְחַלְקָם, וְשִׂמַחִים בּוֹ, כִּי מִקְבָּלִים עֲלֵיהֶם קִיּוֹם תּוֹרַתוֹ וּמִצְוֹתָיו בְּשִׂמְחָה, וְדָא הוּא רְזָא דְלִוְלָב וּמִינִין דְּבֵיהָ וְזֶה הוּא סוּד מִצְוֹת לִוְלָב וְהַמִּינִים שֶׁבוֹ, דְּאִיהוּ רְזָא דִּיוּקְנָא דְאַדָּם שֶׁהוּא סוּד שִׁיעוּר קוּמַת אָדָם הָעֲלִיּוֹן, כִּי נִרְמְזוֹת בּוֹ שֶׁבַע סְפִירוֹת חֲסִד גְבוּרָה תְּפָאֶרֶת נִצַּח הוּד יִסוּד מַלְכוּת דְתַפְאֶרֶת, וְנִמְשָׁךְ לְכֹל אֶחָד חֲסִדִּים מִחֲב"ד (כַּמְנוּאֵל נְשַׁע"כ נְדוּשֵׁי הַלוּלָב), שֶׁהֵם שִׁיעוּר קוּמַת אָדָם הָעֲלִיּוֹן, וְהָא אֲתָמַר וְהָרִי לְמַדְנוּ עֵינַי זֶה כְּרָאוּי.

(אמור דף קד ע"א ברע"מ, ובביאורינו כרך ב עמ' תריג-תריד)

דְּכָתִיב זֶהוּ שְׂכֻתוֹב אֲצֵל הַמוֹעֲדִים וּשְׂמַחְתֶּם לְפָנַי יְהו"ה אֱלֹהֵיכֶם, וְכָתִיב וְעוֹד כְּתוּב וּשְׂמַחְתֶּם לְפָנַי יְהו"ה אֱלֹהֵיכֶם. (אמור דף צה ע"א, ובביאורינו כרך יא עמ' תצ)

סוכות כנגד בחינות החסדים

מִצְוָה הוּא לְקַבְּלֶיהָ דְדָוֶד כְּנֶגֶד דוּד שְׁבַמְלֻכוֹת, סוּכּוֹת הוּא לְקַבְּלֶיהָ דְאַבְרָהָם כְּנֶגֶד אַבְרָהָם שְׁבַחְסוֹד, שְׁבֻעוֹת הוּא לְקַבְּלֶיהָ דִיעֶזְקָב כְּנֶגֶד יַעֲקֹב שְׁבַחְתַּפְאֶרֶת, רֵאשׁ הַשָּׁנָה הוּא לְקַבְּלֶיהָ דִיעֶזְקָב כְּנֶגֶד יִצְחָק שְׁבַחְגוּרָה. וְמָה שֶׁאֲמַרְנוּ כִּי סוּכּוֹת הוּא לְקַבְּלֶיהָ דְאַבְרָהָם כְּנֶגֶד אַבְרָהָם, וְאַף עַל גַּב דְּאוּקִימָנָא לְקַבְּלֶיהָ דְאַהֲרֹן וְאַף עַל פִּי שְׁבִיאֲרָנוּ שֶׁסוּכּוֹת שֶׁהֵם סוּד עֲנַנֵי כְבוֹד שֶׁהָיוּ כְּנֶגֶד אַהֲרֹן, אֵינן כֹּאן קוּשִׁיא, כִּי כִּלְיָא חַד הִכֵּל הוּא דְבַר אַחַד, כִּי סוּכּוֹת הוּא בַּחֲסִד, וְאַבְרָהָם וְאַהֲרֹן שְׁנֵיהֶם הֵם בַּחֲסִד. (זהר חדרש כי תשא דף נה ע"ב, ובביאורינו כרך ב עמ' שלד - שלה)

ישראל לוקחים את הקב"ה כביכול ושמחים בו

מָה שְׂכֻתוֹב וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בְּיוֹם הַרְאִשׁוֹן פְּרִי עֵץ הַדֶּרֶךְ כַּפַּת תְּמָרִים וְעֵנַף עֵץ עֵבֹת וְעֵרְבֵי נַחַל, פְּקוּדָא (מו) דָּא

לְכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הָדָר, אָמַר לַיהוָה בְּרִי, מֵאֲנִי קִרְבָּא בְּיַמֵּינָא נְטָלִין לוֹן, וּבְאֵלִין מֵאֲנִי קִרְבָּא אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל רְשִׁימִין דְּנִצְחִין דִּינָא.

מִתַּל לְמַלְכָּא דְהוּה לַיהוָה דִּינָא וּקִרְבָּא בְּשַׁבְעִין אוּמִין, וְלֹא הוּוּ יִדְעִין מֵאֵן נִצַּח דִּינָא, וְשָׂאֲלִין לַיהוָה מֵאֵן נִצַּח דִּינָא, אָמַר תְּסַתְּפְלוֹן בְּאֵלִין דְּרְשִׁימִין בְּמֵאֲנִי קִרְבָּא בִּידֵיהוּ, וְתִנְדְּעוֹן מֵאֵן נִצַּח דִּינָא.

מתוק מדבש

דין ומלחמה עם כל השבועים אומות, לפי ששעבדו בבני ישראל שהם בני א"ל חי, וְלֹא הוּוּ יִדְעִין מֵאֵן נִצַּח דִּינָא ולא היו יודעים מי נצח את הדין, כי הקטרוג היה גדול מאד, וְשָׂאֲלִין לַיהוָה ושאלו את המלך, מֵאֵן נִצַּח דִּינָא מי נצח את הדין, ור"ל האם ישראל זכו לבטל את כח המקטרגים.

אָמַר המלך, תְּסַתְּפְלוֹן בְּאֵלִין דְּרְשִׁימִין בְּמֵאֲנִי קִרְבָּא בִּידֵיהוּ תְּסַתְּכְלוּ בֵאלוֹ הרשומים בכלי קרב בידיהם, ור"ל שנוטלים את הלולב ומיניו בידיהם שהם סוד המשכת החסדים, וְתִנְדְּעוֹן מֵאֵן נִצַּח דִּינָא ותדעו מי נצח את הדין, כי על ידי נטילת לולב ומיניו ממתיקים את כל הגבורות וזוכים בדין.

אי נמי, שאלת רבי אלעזר היתה, כי הלא ביום הראשון של סוכות עומדים כבר זו"ן [תפארת ומלכות] פנים בפנים, אם כן כל ענין המשכת החסדים הנעשה על ידי נענועי הלולב ומיניו, למה צריכים אנחנו להמשיכם, ולמה לא נעשה מאליו, כעין שמצינו כמה המשכות שנעשות מאליהם, ואין צריכות שום פעולה מהתחוננים, על זה השיב לו רבי שמעון, כי אין הכי נמי שלא היינו צריכים להמשיך החסדים, אלא עיקר הטעם שצוה לנו הקב"ה על קיום מצות לולב כדי להראות חיבתם של ישראל שהם זכו בדין. (תיקוני זהר תיקון יג דף כט ע"א, ובביאורינו כרך א עמ' תננ-תנד)

הלולב ומיניו בבחינת כלי קרב הנוצחים את המקטרגים

קָם רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר לֵאבִיו רַבִּי שְׁמַעוֹן, אָבָא אָבָא, אֲמַאי אֲתָמַר בְּיוֹמָא קְדָמָא דְסָפּוֹת לַמָּה נֵאמַר בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן שֶׁל חַג הַסּוּכוֹת וּלְקַחְתֶּם לְכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הָדָר הֲלֹא בַחֲמִשָּׁה עֶשֶׂר יוֹם לַחֲדָשׁ תִּשְׂרִי הוּא חַג הַסּוּכוֹת וְלַמָּה קָרָא אוֹתוֹ רִאשׁוֹן.

וּמְשִׁיב אָמַר לַיהוָה רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִי בְנִי, מֵאֲנִי קִרְבָּא בְּיַמֵּינָא נְטָלִין לוֹן כְּלֵי הַקֶּרֶב נוֹטְלִים אוֹתָם בְּיַד יָמִין בְּכַח הַחֶסֶד, כַּמ"ש (שמות טו ו) יִמִּינְךָ ה' נֹאדְרֵי בְכַח, דְּהֵיִינוּ נֹאדְרֵי בְכַח הַחֶסֶד שְׁבִימִין, וְלִכְּן אָמַר הַכְּתוּב "בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן" כִּי הַחֶסֶד נִקְרָא יוֹמָא דְכָלִּיל כְּלֵהוּ יוֹמִי, וְהוּא הָרִאשׁוֹן לְשִׁבְעַת יְמֵי הַבְּנִין.

וּבְאֵלִין מֵאֲנִי קִרְבָּא וּבֵאלוֹ כְלֵי קֶרֶב, דְּהֵיִינוּ בְכַח הַחֶסֶד, אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל רְשִׁימִין דְּנִצְחִין דִּינָא בְנֵי יִשְׂרָאֵל הֵם רְשׁוּמִים וְנִיכְרִים שְׁנַצְחוּ אוֹת הַדִּין, וּבִיטְלוּ אוֹת קִטְרוּג הַחֲצִיזוּנִים, כִּי אֵין לָךְ דְּבַר הַמוֹעִיל לְדַחוּת אוֹת הַחֲצִיזוּנִים כְּמוֹ הַחֶסֶדִים, כִּי בַגְבוּרוֹת יֵשׁ לָהֶם אַחִיזָה.

מִתַּל לְמַלְכָּא מִשַׁל לְמֶלֶךְ שֶׁהוּא מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְּבִ"ה, דְּהוּה לַיהוָה דִּינָא וּקִרְבָּא בְּשַׁבְעִין אוּמִין שְׁהִיהוּ לוֹ

שבח דא שירתא

בהקדמת דרך הקודש (בתחילת ספר דמשק אליעזר על הזוהר, אות יב) כתב: כי מה שמתחיל ספר הזוהר במאמר "כְּשׁוֹשְׁנָה בֵּין הַחוּחִים", הוא להורות שית' חזק כל בר ישראל ללמוד בזוהר הקדוש אף שיעבור עליו כמה נסיונות להפריד אותו חלילה, והוא לשון חיוק שאף על פי שהאדם יושב בין החוחים שהם ליצני הדור, עם כל זאת יהיה כשושנה ולא יניח את מקומו מלעסוק בזוהר הקדוש, עיין בפנים דבריו וינעם לך. (שערי זהר, שער שמיני, פרק יא)

חג הסוכות תשפ"ב

לקבלת העלון מידי שבוע יש לשלוח אימייל בכתובת: 3022233@gmail.com

ה

הזוהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פּוֹרְמֵט בַּיִס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף
צבי בערגער
[cm 16.5/11.5]

פּוֹרְמֵט רֵגִיל
[cm 24/17]

פּוֹרְמֵט בִּינוֹנִי - מהדורת ר' הערשל וועבער
[cm 17/12]

www.matokmidvash.com

02-50-222-33

מוקד הזמנות: